

„Až budeš připravená, můžeme začít,“ zaslechnu hlas odněkud z domu.

Samozřejmě, že jsem připravená.

Koneckonců, na tento den jsem se připravovala celé roky. Den Nejvýznamnějšího Castingu V Životě. Když konečně nastal, jsem odhodlaná udělat na všechny ten nejlepší dojem. Jsem si jistá, že uspěju, možná dokonce dostanu roli, o kterou se ucházím. Při té myšlence se usměju, zhluboka se nadechnu, hlavu zvednu vysoko, napřímím se, ale zůstávám uvolněná. Jsem připravená, připravená pronést svoji první repliku.

„Iiiiiisáááhííííhááááá.“ Zvuk, který ze mě vyšel, je tenký a vysoký, je to pronikavý hvizd jako z unikajícího míče nebo jako jakot topící se kočky, která navíc trpí astmatem.

Oklepej se. Nenech se rozhodit. Zkus to znovu.

Odkášlu si.

„Háááávrreeelp.“ Teď je můj hlas hluboký a hrubý jako štěrk, nízké zatroubení sirény nákladní lodi, která přistává u břehu, a vše zakončuje podivný krkavý zvuk. „Havrelp?“ Takhle moje replika určitě nezní. To přece ani není slovo. Proboha, doufám, že si nemyslí, že jsem si krkla *doopravdy*. Bylo to spíš takové zakloktání, říkám si – i když nevím, co je vlastně horší. Umím si tu scénu po castingu představit: *Tamta* herečka? Pozvali jsme ji dovnitř a ona normálně *prokrkala* celý svůj dialog. Umí vůbec něco? No, možná bychom ji mohli nějak využít, kdyby bylo v té roli hodně *bublání*. Zazní krutý posměch, slu-

chátka třískají do telefonů, drahé časopisy se skládají do vložek a míří do košů. Konec kariéry, tečka.

„Franny?“ Nevidím, kdo na mě mluví, protože mi do očí svítí reflektory, ale poznám, že hlas už je netrpělivý. Srdce mi buší a dlaně se mi potí. Musím začít mluvit, nebo mi řeknou, ať jdu pryč. Nebo ještě hůř – z pódia mě odvedou jedním z těch obrovských háků, které občas vidíte ve starých filmech. V alžbětinských dobách publikum házelo na herce shnilá vejčička, když se mu zdálo, že hrají mizerně. Nedělá se to dodnes, že ne? Jsme přece na Broadwayi, nebo si aspoň myslím, že jsme. *Neházeli by přece...*

Od nohy se mi odrazí rajče a rozplácne se na dřevěných prknech pódia.

Plesk.

„Franny? Franny?“

Napůl otevřu oči. V okně, co mám nad postelí, se ukáže, že nastává další šedivý lednový den plný mrholení. Ve výhledu mi nic nebrání, protože jsem těsně po Vánocích sundala závěsy, aby mi to pomohlo splnit jedno z mých novoročních předsevzetí, totiž začít dřív vstávat. Úspěšné herečky musí mít pevnou disciplínu a vstávají brzy, aby se soustředily na své umění, přesvědčovala jsem se – i když se třeba zatím živí jako servírky, jako právě já. Začala jsem budíka nechávat na podestě mezi mým pokojem a vedlejším pokojem Jane, abych musela vylézt z postele, když jsem ho chtěla zamáčknout, místo abych ho jen v polospánku pořád dokolečka zamačkávala, jak je pro mě typické. Také jsem se rozhodla, že zase přestanu kouřit, že už nebudu ztrácet kabelky, peněženky a deštníky, a nebudu se cpát sýrovými křupkami, dokonce ani při zvláštních příležitostech. Včera jsem ale vykouřila dvě cigarety, a i když je slunce teď schované za mraky, jsem si celkem jistá, že moje nová ranní hodinka, 8:00, je dávno

pryč. Třídenní odříkání sýrových křupek a deštník pořád ještě opřený u vstupních dveří jsou moje jediné dosavadní úspěchy v tomto roce.

„Franny?“

V polospánku se převalím a zamžourám na dřevěnou podlahu vedle postele, kde si všimnu kotníčkové tenisky Reebok z černé kůže, která leží převrácená na stranu. To je trochu divné. Je moje, nosím tyhle tenisky v práci, ale myslela jsem si, že jsem je nechala před... *plesk!* druhá bota prosvítí kolem mě, praští do okraje postele a zmizí pod ní.

„Franny? Promiň, nereagovala jsi, když jsem klepal.“ Danův hlas je tlumený a nervózní a přichází zpoza dveří do mého pokoje. „Netrefil jsem tě náhodou tou botou, že ne?“

Aha, tak to byla moje *bota*, co mě trefila do nohy, nebylo to rajče! Dost se mi ulevilo.

„Zdálo se mi, že je to rajče!“ zaječím směrem k napůl otevřeným dveřím.

„Mám přijít později?“ zavolá na mě Dan úzkostně.

„Pojď dál!“ Měla bych vylézt z postele a ukončit jeho trápení, je mi ale hrozná zima. Kéž bych mohla v posteli zůstat ještě aspoň chvíličku!

„Cože? Promiň, Franny, moc tě neslyším. Prosila jsi mě, abych tě určitě vzbudil, vzpomínáš si?“

Asi ano, ale jsem ještě moc omámená, než abych se dokázala soustředit na detaily. Obvykle bych poprosila druhou spolubydlící, svou nejlepší kamarádku Jane, pracuje ale celé noci jako produkční na novém filmu Russela Blakelyho. Od té doby, co se Dan před pár měsíci nastěhoval do ložnice v přízemí, jsem neměla příležitost se toho o něm moc dozvědět, kromě toho, že je nehorázně vysoký, že tráví celé hodiny u počítače a že je hrozně vyděšený, když některou z nás potká v negligé.

„Dane! Pojď dál!“

„Jsi oblečená?“

Šla jsem spát víc než dostatečně oblečená, a to i podle Danových prudérních měřítek – tlusté tepláky a péřová vesta zafungovaly jako první pomoc, když radiátor v mém pokoji včera večer najednou zaprskal a vytekla z něj na zem louže horké vody, než s ubohým zasyčením naprosto zkolaboval. Tak to ale v Park Slope v Brooklynu vypadá, když platíte jen 500 dolarů za osobu za nájem.

Sdílely jsme s Jane poslední dvě patra v rozpadajícím se cihlovém domě ještě s Bridget, naší kamarádkou ze školy. Pak ale jednoho dne Bridget vylezla na stůl v investiční bance, kde pracovala, a prohlásila, že už nechce být do třiceti milionářkou. „Všichni, co tu sedíte, jste uvnitř mrtví!“ zaječela. Pak omdlela, zavolali jí sanitku a z Missouly si pro ni přiletěla její máma a odvezla ji domů.

„New York není místo pro mladé holky,“ štěbetala Bridgeti-na máma, zatímco jí balila věci.

Bratr Jane se s Danem kamarádil na Princetonu a ujišťoval nás, že Dan je úplně neškodný: tichý, zodpovědný a zasnoubený s Everett, přítelkyní z vysoké. „Dělal medicínu, ale teď se snaží psát scénáře,“ řekl nám bratr Jane. A pak pronesl dokonalé doporučení každého spolubydlícího: „Je z bohaté rodiny.“

Ani Jane, ani já jsme nikdy předtím nebydlely s klukem. „Myslím, že by to od nás bylo hrozně moderní,“ řekla jsem jí.

„Moderní?“ obrátila oči v sloup. „Prosímtě, vždyť je rok 1995. Myslím, že to bude spíš retro. Budem jak seriál *Three's Company*.“

„Jo, ale budou tu dvě Janet,“ poznamenala jsem. S Jane se od sebe v mnoha věcech lišíme, ve škole jsme se ale společně pořádně nadřely, obě máme hnědé vlasy a obě jsme četly *Dům radovánek* víc než jednou, a to čistě pro zábavu.

„To máš pravdu,“ vzdychla Jane.

„Franny?“ volá na mě Dan, pořád ještě tlumeně. „Neusnula jsi zase, že ne? Říkala jsi mi, že se o to určitě pokusíš, když tě nechám. Slíbil jsem ti, že se ujistím...“

Zhluboka se nadechnu a zahřmím svým nejsilnějším shake-spearovským hlasem: „Daanee! Pooojď dááááá!“

Jako zázrakem se teď za dveřmi objeví levá polovina Danova obličeje. Než se Dan pečlivě ujistí, že jsem opravdu oblečená, a vstoupí konečně do pokoje, přičemž své velké tělo krkolomně opře o rohovou knihovničku, tak si najednou vzpomenu *na svoje vlasy*.

Nechovám vůči Danovi žádné city, mám ale dost jasný názor na své neposlušné, hrozivě kudrnaté vlasy, které jsem si stáhla do zelené sametové gumičky na temeni hlavy, když jsem večer předtím vylezla mokrá ze sprchy. Ze zkušenosti vím, že tímto způsobem se moje běžné vlasy téměř zaručeně proměnily v děsivou, nakadeřenou korunu, která mi teď sedí na hlavě. Pokouším se odhadnout škodu, předstírám tedy, že zívám, a přitom si jednu ruku protahuju nad hlavou. Doufám, že to bude vypadat nonšalantně a zároveň se mi nenápadně podaří tu zkázu trošku upravit. Z nějakého důvodu se mi podaří pomocí této kombinace pohybů téměř udusit.

„Je už... (*kašláni*)... je hodně pozdě?“ vypravím ze sebe.

„No, byl jsem v lahůdkářství, tak nevím, jak dlouho ti přesně zvonil budík,“ říká Dan. „Frank už je ale vzhůru aspoň dvě hodiny.“

Doprdele. Je pozdě. Frank je ten soused, do jehož bytu vidíme ze zadních oken našeho domu. Vede podivný, osamělý život, ale můžete si podle něj řídit hodinky. Vstává v osm, od devíti do jedné sedí u počítače, pak si jde ven pro sendvič, od dvou do půl šesté zase sedí u počítače, od půl šesté do osmi je pryč, pak se od osmi do jedenácti dívá na televizi a pak jde rychle spát. Tenhle rozvrh se nikdy nemění, nikdy nemá návštěvu, a my si o Franka děláme

starosti podobným způsobem, jakým si Newyorčané dělají starosti o cizí lidi, do jejichž bytů mají výhled z těch svých. Vymysleli jsme mu jméno a o jeho životě máme spoustu teorií, kdyby se u něj dělo něco strašného, zavolali bychom policii, kdybych ho ale potkala v metru, raději bych se dívala na druhou stranu.

„Máš tu docela zimu, víš,“ prohlásí Dan a prohlíží si pokoj zpoza svých přerostlých kadeří. Dan by potřeboval ostříhat.

„Dane,“ říkám já, posadím se a přitáhnu si příkrývku skoro až k uším. „Musím ti říct, že máš zvláštní talent sdělovat zjevné pravdy a umíš výborně házet botami. Možná, že by ses měl přihlásit na místo recepčního v hotelu Plaza, nebo si založit firmu na buzení lidí. Newyorčané *potřebují* tvoje služby. To myslím úplně vážně.“

Dan se na okamžik zamračí, jako by měl starost, zda by po něm v té práci mohli chtít životopis, pak se ale jeho výraz trochu rozjasní. „Aha,“ prohlásí a ukáže na mě ukazováčkem a palcem, jako kdyby na mě mířil pistolí. „Děláš si ze mě legraci.“

„Ehm, jo,“ říkám já, zpod příkrývky vysunu jednu paži a taky na něj žertem zaměřím. „Dělám si legraci.“

„Věděla jsi, Franny, že ta socha před hotelem Plaza je Pomona, římská bohyně sadů? Myslím, že se jí říká ‚Hojnost‘,“ začne Dan hovořit neutrálním, profesionálním tónem, a já se obrním, protože vím, že mě čeká nudná lekce. Dan je spokojený, že mě poučil o historii, aniž bych ho o to žádala, a tak trochu zamžourá a zhoupne se na patách.

Potlačím zívnutí. „Neříkej, Dane. Hojnost, jo? Tak se jmenuje ta polonahá dáma nahoře na fontáně?“

„Ano, Hojnost. Jsem si tím jistý. Everett psala studii o historicky významných aktech na Manhattanu, ještě když jsme studovali na Princetonu. Ta její studie byla dost provokativní,“ zašeptá teď spiklenecky a zacvičí obočím tak, že se vyděším, že jeho další slova budou znít „hubba-hubba“.